

Chương 37

“**A**lo”, Vụ Mang Mang vừa nghe máy vừa đi ra ngoài.

“Em ở đâu thế?” Lộ Tuy hỏi.

“Em đang ở nhà.”

“Xuống đây.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn đồng hồ trong nhà, đã mười giờ đêm rồi, không ngờ Lộ Tuy lại chạy đến chung cư nhà cô, “Em đang ở trên núi cơ.”

Bên kia Lộ Tuy lặng thinh rồi mới “ừ” một tiếng.

Vụ Mang Mang cúp máy xong, quay lại thì nhìn thấy gương mặt phóng to của bà Liễu, suýt thì sợ chết khiếp.

“Bà Liễu à, bà làm gì thế? Nghe lén con nói chuyện điện thoại, trong nhà này có còn riêng tư được không, có còn nhân quyền không?” Vụ Mang Mang giả vờ tức giận.

Liễu Nhạc Duy trầm lắng đầu, dù sao bà cũng là tự do yêu đương với Vụ Tùng, giữa chừng cũng ngoại tình mấy lần, mấy năm gần đây gương vỡ lại lành, áp ủ mùa xuân thứ hai, kinh nghiệm phong phú mách bảo bà nam nữ đang yêu không gọi điện cho nhau như thế.

“Đừng để ngoại hình của đàn ông làm cho mờ mắt nhé”, Liễu Nhạc Duy bảo.

Hiểu con gái không ai bằng mẹ, nếu họ Lục kia có ngoại hình giống con heo mập thì Vụ Mang Mang làm sao chịu tạm bợ?

Vụ Mang Mang cảm thấy mặt nóng lên, tốt thôi, đúng là cô đã bị nhan sắc của Lộ Tuy dụ dỗ, vốn dĩ nhắm vào mục đích có thể ngủ với anh, kết quả là bị sự ngại ngùng và kiêu căng của bản thân phá hỏng.

Nhưng mức độ ngại ngùng của phụ nữ cũng tùy thuộc từng người. Chỉ khi bạn hy vọng anh ấy có thể tôn trọng bạn, cảm thấy bạn rất quý giá thì mới tỏ vẻ ngại ngùng, tất cả là để nâng cao giá trị của bản thân mà thôi.

Đương nhiên Vụ Mang Mang cũng có lúc không ngại ngùng, trong quãng thời gian niên thiếu, cô cũng từng buông thả cái sự nhiệt tình vốn cũng chẳng lấy gì làm nhiều nhặn của mình.

Ngủ, ngủ thôi, mặc kệ là chuyện gì thì cứ ngủ một giấc, dậy rồi mọi sự sẽ thông suốt hết.

Thế nhưng khi Vụ Mang Mang vừa đắp mặt nạ xong, đeo bịt mắt vào, chuẩn bị ngủ một giấc thì lại nhận được điện thoại của “trái táo già”.

Vụ Mang Mang không muốn nghe lắm nhưng điện thoại im xong lại đổ chuông, cô đành chịu thua, cầm điện thoại lên liền nghe Lộ Tù nói: “Anh đang ở bên ngoài nhà em”.

Thực ra Vụ Mang Mang đã sớm đoán ra. Nhưng đêm đông lạnh lẽo, cứ nghĩ phải thay quần áo mới ra ngoài gặp mặt là Vụ Mang Mang thà ban này không nghe máy.

Vụ Mang Mang nhìn áo ngủ gấu trúc mềm mại của mình trong gương, không nỡ cởi ra, mới mặc ấm mà, tuy không lịch sự cho lắm nhưng toàn thân không để lộ tí gì, gặp bạn trai mình hình như cũng ổn.

Vụ Mang Mang cầm điện thoại, kéo lê đôi dép đầu gấu trúc ra ngoài.

Lộ Tù mặc áo khoác xanh thẫm đang dựa vào cửa xe bên kia đường, cổ áo mở rộng để lộ áo sơ mi bên trong, cổ áo sơ mi cũng hở ra, chắc anh phải nóng lắm nhỉ?

Thấy Vụ Mang Mang bước ra, Lộ Tù tiến lại gần cô, ánh mắt lướt trên người cô một vòng.

Áo ngủ gấu trúc hai màu đen trắng, trên đầu còn đội một chiếc mũ nhỏ cũng hai màu đen trắng, chóp mũ rủ xuống, quả bông trên chóp mũ chạm xuống vai, hai con mắt đen của gấu trúc thả xuống hai bên ngực cô, trông rất vui mắt.

Khóe môi Lộ Tù hơi nhướn lên thành một đường cong.

“Lên xe đi, ngoài này lạnh”, Lộ Tù mở cửa xe cho Vụ Mang Mang.

Lần này Vụ Mang Mang không làm bộ làm tịch, trong đêm tối lạnh lẽo thờ ra sương thế này, lạnh là thứ phụ nữ không thể chịu đựng trong cuộc đời.

“Muộn thế này rồi sao anh đến đây?” Vụ Mang Mang vào trong xe, cảm thấy cơ thể lại mềm ra.

Lộ Tù nhìn đôi má ửng hồng của Vụ Mang Mang, nhớ đến màu hồng của gấu trúc con mới ra đời nên nói: “Muốn gặp em.”

Thẳng thắn thế sao? Vụ Mang Mang không biết phải đáp lại sự nhiệt tình của Lộ Tù thế nào.

Cô thấy rõ ràng ánh mắt của Lộ Tuyền dừng trên đôi môi cô rất lâu, cô còn tưởng anh sẽ phạm quy, ngờ đâu anh lại rất lịch thiệp mà chẳng làm gì cả.

“Chuyện lần trước bảo em suy nghĩ em đã nghĩ đến đâu rồi?” Lộ Tuyền lại hỏi.

Vụ Mang Mang kỳ dị nhìn anh, cô lặng người như anh lẽ ra nên hiểu sự im lặng chính là cự tuyệt, không nói rõ chỉ là vì không muốn anh cảm thấy xấu hổ do bị từ chối mà thôi.

Nhưng nếu Lộ Tuyền đã hỏi lại thì đủ để chứng tỏ sự nghiêm túc của anh.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ rồi nói bằng giọng điệu cực kỳ chậm rãi của thực nữ: “Mẹ nói là con gái ngoan trước khi kết hôn không thể sống chung với đàn ông.”

Lộ Tuyền không nhịn được khẽ cười, câu này nếu là người mẹ khác nói ra thì còn được, nhưng là bà Liễu Nhạc Duy có bầu trước khi cưới, mấy lần ngoại tình thì hình như không phải người nói ra những câu này.

“Thế thì anh nói với bà Liễu nhé?” Lộ Tuyền không chấp nhận.

Vụ Mang Mang nổi cáu, rõ ràng Lộ Tuyền rất hiểu tính cách bà Liễu, nếu bà biết thì chỉ e là bà sẽ muốn cô và Lộ Tuyền lập tức gạo nấu thành cơm, có thái tử để một bước lên mây thì càng tốt.

Ban đầu, bà Liễu đã rất tích cực giúp cô mưu cầu chuyện kết hôn với Thẩm Đình đó thôi.

Còn về lần này bà Liễu hiểu lầm họ Lộ thành họ Lục, biểu hiện rất thấu hiểu và từ bi, chẳng qua là vì sức nặng của họ Lục ở thành phố này không đủ để bà bán con gái cầu vinh mà thôi.

Nếu đổi lại là nhà họ Lộ, cánh cửa lớn bước vào giai cấp thượng lưu mà bà Liễu và sếp Vụ mơ mộng bấy lâu đã mở ra, Vụ Mang Mang rất chắc chắn mẹ cô sẽ không do dự mà đẩy cô đi ngay.

“Thế thì để bà Liễu dọn sang ở chung với anh đi”, Vụ Mang Mang cáu.

“Được rồi, tùy em”, Lộ Tuyền bại trận.

Vụ Mang Mang thừa thắng xông lên, “Muộn quá rồi, em phải về đây, anh cũng ngủ sớm đi nhé.”

Lộ Tuyền không nói gì, nghiêng mặt qua chỗ Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vừa thắng một nước cờ nên phải chăm sóc đến cảm xúc của kẻ thua cuộc, cô nghiêng người sang hôn chụt lên má anh rồi nhanh chóng lùi lại.

“Qua loa quá”, Lộ Tù bắt mãi, chất giọng khàn khàn khiến nhiệt độ trong xe bỗng tăng cao.

Giọng anh vốn dày dặn lại có chút khàn khàn, lúc nói chuyện với bạn cứ hết như có một cọng lông vũ nhẹ nhàng phát quanh tai bạn, nhột nhạt ngứa ngứa.

Nhìn rõ ràng tới nay Lộ Tù cần được an ủi, vuốt ve, Vụ Mang Mang không kìm được hỏi: “Lần này anh thua nhiều tiền lắm sao?”

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang, cười nói: “Đâu có, anh đã có nữ thần may mắn rồi.”

Vụ Mang Mang không nói gì, nhìn Lộ Tù chòm người ra ghé sau lấy một hộp quà.

“Tặng em.”

Vụ Mang Mang mở gói giấy trước mặt Lộ Tù, bên trong là một quân bài mặt chược bằng vàng, “Cửu vạn”.

Vụ Mang Mang đùa nghịch quân cửu vạn đó, bỗng cảm thấy hình như cô đã tìm thấy đáp án mà bản thân tìm kiếm bấy lâu nay.

Thành phố H có một vị phu nhân, mắt nhỏ như đường chỉ, ngoại hình vô cùng kỳ quái nhưng cuối cùng lại đánh bại vô số mỹ nhân, thành công gả cho nhà giàu.

Nghe nói là tướng mạo của vị phu nhân đó vô cùng vượng phu, nên đã khắc chế được đám phụ nữ mà thăng tiến.

Đối với những người như Lộ Tù thì họ mê tín hơn người bình thường nhiều.

Phụ nữ xinh đẹp thì có rất nhiều, nhưng người vượng được cho người khác thì không dễ tìm.

Vụ Mang Mang chỉ thất thần trong tích tắc, giây sau tỉnh lại chiếc xe đã khởi động, Lộ Tù nói một câu ngắn gọn, “thắt dây an toàn đi.”

“Này, bây giờ còn đi đâu?” Vụ Mang Mang vội vã thắt dây an toàn, cô nhất thời chưa chuẩn bị chết đâu.

“Có ăn khuya không?” Lộ Tù hỏi.

“Em xưa nay không ăn khuya”, Vụ Mang Mang nói chắc như đinh đóng cột.

Vóc dáng đẹp đẽ đến từ việc tuân thủ quy tắc.

Lộ Tuy lái xe vào nhà họ Lộ, Vụ Mang Mang mang dép lê đứng bên ngoài, đầu ngón chân đã co rúm lại.

Có phải cô dễ bị lừa gạt quá không?

Mặc lễ phục đuôi én màu đen, thắt cà vạt màu đen, tóc chải gọn gàng, quần gia chùng năm mươi mấy tuổi đã bước ra nghênh đón.

Vụ Mang Mang túm túm vạt áo ngủ gấu trúc của mình, thực sự không thấy kiêu cách thực nữ ở đâu cả.

Nhưng đến rồi thì thôi, Vụ Mang Mang kéo lê đôi dép, cố gắng bày ra vẻ nữ thần cao ngạo.

Có ngôi sao nữ nọ còn mặc “đồng phục bệnh nhân” nghênh ngang đi ngoài phố kia, hôm nay cô mặc đồ ngủ cũng không tính mất mặt lắm.

Đương nhiên quần gia cũng có tố chất rất cao, lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang cũng không đổi sắc mặt, ánh mắt không thay đổi, dường như thứ mà Vụ Mang Mang mặc trên người không phải đồ ngủ mà là dạ phục vậy.

Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang đến trước cửa phòng ngủ, mở cửa cho cô, “Em nhìn đi, nếu không thích phong cách này thì ngày mai lão Peter sẽ hẹn kiến trúc sư khác.”

Vụ Mang Mang quan sát một vòng rồi đoán đây hẳn là phòng riêng của nữ chủ nhân nhà họ Lộ.

Tủ quần áo và tủ giày bên trong đúng là lộng lẫy lớn đến kinh ngạc.

“Không cần đâu, em có ở đây đâu”, Vụ Mang Mang từ chối ý tốt của Lộ Tuy.

“Cho dù chỉ ở một ngày thì cũng phải khiến em thích chứ”, Lộ Tuy nói, “Em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh sẽ mang sữa đến cho em.”

Khi chắc chắn Lộ Tuy đi rồi, Vụ Mang Mang lập tức lao đến mở hết tủ quần áo và tủ giày ra, cảm thấy lóa mắt.

Đều là kiểu mới của mùa này, quan trọng nhất là Vụ Mang Mang mới nhìn đã nhận ra toàn là nhãn hiệu mà cô thích.

Lấy ra xem size, cũng là size của cô.

Khó tin nhất là trong tủ áo ngủ lại treo một bộ đồ ngủ gấu trúc giống hệt bộ cô đang mặc trên người.

Trong tích tắc, Vụ Mang Mang ý thức rằng Lộ Tuy không chấp nhận bị khước từ.

Lúc anh gõ cửa bước vào thì đã thay đồ rồi, còn Vụ Mang Mang đang ngồi trên sofa chơi điện thoại, thấy anh vào liền hỏi: “Mật khẩu wifi là gì thế?”

Lộ Tuy đưa sữa cho Vụ Mang Mang, đọc một dãy số.

“Ngủ sớm đi”, Lộ Tuy bảo.

“Anh nói chỉ đi ăn khuya thôi mà”, Vụ Mang Mang chu môi.

“Em không ăn khuya nên chỉ có thể chuyển sang ăn sáng”, Lộ Tuy cười nói.

“Câu đùa này chẳng buồn cười tí nào”, Vụ Mang Mang bung ly sữa lên uống ngon lành đến nỗi xuất hiện hàng ria trắng quanh miệng, sau đó bĩu môi vẻ đáng thương lầm bầm nói: “Em muốn về nhà.”

“Em nói gì.” Giọng Vụ Mang Mang quá thấp nên Lộ Tuy không nghe rõ.

“Sao anh biết em thích những thứ này?” Vụ Mang Mang ngược lên, hỏi.

Trong nhà tắm từ dầu gội đầu, sữa tắm đến kem đánh răng, bàn chải... đều là nhãn hiệu mà Vụ Mang Mang quen dùng.

Kem dưỡng da và đồ trang điểm trên bàn trang điểm cũng toàn là những sản phẩm mà Vụ Mang Mang đang dùng.

“Số liệu thời đại số, em mua những gì đều có ghi lại, có thể thấy được rất nhiều thông tin”, Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang kinh ngạc há hốc miệng, như thế cũng đáng sợ quá!

Giống như không mặc quần áo vậy?

Nhưng thử hỏi sau khi bạn biết liệu bạn có ngưng thanh toán trên mạng không? E rằng bạn đã sớm tập thành thói quen rồi.

“Sao anh có được những số liệu đó?” Vụ Mang Mang vừa buột miệng hỏi liền biết mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn.

Sản nghiệp của Lộ Thị trải khắp các ngành nghề.

Buổi tối Vụ Mang Mang nằm mơ, mơ thấy cô bị đè dưới chân Ngũ Hành Sơn, nhúc nhích thế nào cũng không được, trán ướt mồ hôi, đang bực bội đến mức muốn đập đầu vào tường thì bỗng bị tiếng gõ cửa đánh thức dậy.